

ΣΗΚΩΘΗΤΕ !

Σ' όσους σ' ας κτυπούν τούς ώμους με τ'ό γέλοιο εις τ'α χείλη,
καί σ' ας σφίγγουνε τ'α χέρια, μ'ήν πιστεύετε πολυ·
όλοι τώρα εμπροστά σας ξεφυτρώνουνε για φίλοι,
καί τόν κάθε εκλογέα αγαπούνε σαν τρελλοί.
Κάθε κτύπημα 'στόν ώμο, κάθε σφίξιμο 'στο χέρι,
για τόν ψήφο μόνο είναι, καί αυτό καθείς τ'ό ξέρει.

'Αλλά 'βρίσκονται καμπόσοι, όπου μία καλημέρα,
ένα χαϊδεύμα 'στόν ώμο, δύο λόγια, τρεις ψευτιάς,
τούς τραβούν από τή μύτη, καί σηκώνουνε παντιέρα
για τόν φίλο, που τούς ρίχνει για τόν ψήφο τούς ματιαίς.
Μ' ένα μόνο κοπλιμέντο καί με κάμποσα στραγάλια
σέρνει τόσα απ' όπισω απονήρευτα κεφάλια.

*Ε! μά φθάνει πιά ή τύφλα, αγαθοί μου συνδημόται,
καιρός είναι νά ανοίξουν ενός κι' άλλου τ'α στραβά·
ας τήν έχουνε τήν τύφλα μοναχά οι φαναριώται,
ό λαός με δέκα μάτια εις τόν δρόμο ας τραβά.
Τόν συρμό τής στραβομάρας τ'ό Φανάρι ας τόν ξέρη,
εις έμας αυτό τ'ό λούσο ούτε ώρα δέν συμφέρει.

Σηκωθήτε απ' τόν ύπνο καί ανοίξετε τ'α μάτια,
νά κυττάξετε που είναι ή αλήθεια κι' ή τιμή,
πώς οι κλέφταις καί οι πόρνοι έσηκώσανε παλάτια,
πώς δέν έχετε καλύδι, πώς δέν έχετε ψωμί.
Είστε άνθρωποι τωόντι; καρδιά κρύβετε αλήθεια;
*Ω! για ψάξετε 'λιγάκι μέσ 'στα κρύα σας τ'α στήθεια.

Καί αν έχετε, τί κάνει ή καρδιά αυτή; σαλεύει;
νοιώθει τίποτα; ακούει; χαίρει; θλίβεται; κτυπά;
τί πατρίδα, τί 'Ελλάδα, τί αισθήματα γυρεύει;
τί όνειρατα, τί πόθους καί έλπίδες αγαπά;
Ω! κτυπήσατέ την 'λίγο, μά νομίζω πως εκείνη
εις αυτό τ'ό κτύπημά σας όπως βρίσκεται θα μείνη.

Καρδιά κρύα, παγωμένη, δίχως κτύπο, δίχως πόνο,
δίχως αισθημα, αγάπη, καί όνειρατα γλυκά,
εις τούς γέρους που κυλιούνται κατ'α γής ας ήναι μόνο,
πιο καλά νά μ'ήν κοιμάται μες 'σε στήθεια ανδρικά.
Κι' είναι τέτοια ή καρδιά σας από 'δω καί τόσα χρόνια,
νύκτα, νέκρα, τάφος, κρύο, έρημιά, σκοτάδι, χιόνια.

Τί ξεπλόνεσθ' όλη 'μέρα με ραχάτι 'στη λιακάδα;
Μη θαρρήτε πως ό ήλιος έμπορεϊ νά σ'α πυρώνη,
Γιά νά νοιώθει 'έναν κτύπο για τή φίλη σας 'Ελλάδα;
*Ω! αν όνειρο κανένα τήν καρδιά σας δέν πτερώνη,
Καί με ήλιους δεκαπέντε πάλι κρύα θ' απομείνη . . .
'Ενας πόθος, μια ιδέα, κι' ευθύς γίνεται καμίνι.

Τί κυττάτε τ'ό φεγγάρι; τί κυττάζετε τ'α στέρια;
Δέν τ' αφίνετε νά τρέχουν καί νά στέκωνται 'ψηλά;
'Εκεί βέβαια δέν είναι ούτε κλέφτικα λημέρια,
Ούτε ψέμματα καί πλάναις, τούτα είναι χαμηλά.
'Στόν δικό μας κόσμό κάτω νά στηλώσετε τ'ό μάτι,
Καί τ'α στέρια δέν μάς ρίχνουν ούτε καν ψωμιού κομμάτι.

Που για σ'α σταυροί σ'ό στήθος; που φτερά, χρυσά γαλόνια;
Που μια φούκτα γή σπαρμένη; που απόλαυσις κι' 'Αθήνα;
Που χοροί, χαλιά, βελλουδα, μοσχομύριστα σαλόνια;
Γιά σ'α μόνο είναι πίκραις, φτώχεια, βούρδουλας καί πείνα!
'Εσείς ήσαστε κι' οι κλέφταις, έσείς ήσαστε κι' οι μούλοι,
Σεις οι άτιμοι, οι πόρνοι, οι αγράμματοι, οι δούλοι.

Γιά νά 'μπήτε 'στα σαλόνια, για νά 'μπήτε 'στο παλάτι,
πρέπει νάχετε κολόνιας καί λεβάνταις 'στα μαλλιά,
νά σφαλάτε πότε τ'όνα, πότε τ'άλλο σας τ'ό μάτι,
Νά χαϊδέυετε τής γάταις, νά φιλήτε τ'α σκυλιά.
'Οποιος κύριος τής μόδαις καί αυτούς τούς τρόπους ξέρει,
Θά του κάμη 'λίγο τόπο ή βελλάδα του πορτιέρη.

Δέν έμάθατ' από τέτοια;... είσθε τίποτα, χωριάταις,
καί ό κύριος σ'α διώχνει κι' ή μεγάλη του κυρία,
κι' ό λακός καί ό πορτιέρης σ'α γυρίζουνε τής πλάταις,
σ'α σφαλούν ευθύς τήν πόρτα κι' έτσι μένετε 'στα κρύα.
Τ'ό σαλόνι, τ'ό παλάτι, για σ'α είναι παραμύθια,
μά ή φτώχεια σας για 'κείνους είναι μια σωστή αλήθεια.

'Η τιμή, που τάχα νά'ναι; . . . όπου θέλετε ας 'βγούμε
Με φανάρι Διογένους, με του 'Εδδισων τ'α φώτα·
Καί με τόσο φως καί λάμψη ούτε ίσκιό της θά 'βρούμε,
Γιατί έγινε καί τούτη Παρισιάνικη κοκκότα.
Τήν τιμή κανείς δέν φέρνει για σταυρό του καί στολίδι,
Κι' αν τιμή εύρητε κάπου, φορεϊ πουδρα καί φτειασίδι.

Τήν τιμή, όπου δέν είναι με φτειασίδια αλειμμένη,
θα τήν 'βρήτε μοναχή της σ' ένα ξεσκεπο καλύδι,
νά στεναίξη καί νά κλαίη νηστική καί μαραμμένη,
καί 'στ' αδύνατά της χέρια τ'ό κεφάλι της νά κρύβη.
'Στήν καλύδα συντροφιά της τούς καύμούς της έχει μόνο,
μά πληρώνει για σαλόνια, για παλάτια, καί για θρόνο.

Γέρνει άγνωστη απ' όλους μες 'στου χάρου τήν αγκάλη,
δίχως τίποτα νά λήη, δίχως πόρταις νά κτυπά,
έπικήδειο κανένas εις τόν τάφο της δέν ψάλλει,
μόνο μια ευχή ακούει απ' τ'ό στόμα του παππά.
Εις τ'ό μνημά της δέν στήνουν ούτε αγαλμα κανένα,
ούτε βλέπεις εκεί γύρω δρο λουλούδια φυτεμμένα.

*Ω! έλατε μες 'στην τόση τής 'Ελλάδος ατιμία
μια τιμή κι' έμεις νά 'βρούμε, μά τιμή αληθινή,
κι' ας μ'ήν έχη ούτε γλώσσα, ούτε δράμι ρητορεία,
ούτ' αυτιά νά μάς ακούη, ούτε χέρια νά κουνή.
Εύλο, κούτσουρο ας ήναι, καί ας κάθεται 'στην κώχη,
δίχως τίποτα νά λήη, παρά ναι ξερό καί δχι.

'Από όλα έναν ψήφο εις έμας αφίνουν μόνο,
καί αυτόν νά τόν πουλούμε 'δω κι' εκεί για μια βετσίνια;
Δέν κυττάτε με τί δόξα εις τόν νερό θα 'μπούμε χρόνο;
λοιπόν τόσο μάς άρέσει τ'ό στηλιάρι καί ή πείνα;
Σηκωθήτε απ' τόν ύπνο με τ'α μάτια σας γαρίδα,
πρίν νά πάτε 'στόν Καλνόχου με τήν φίλη σας πατρίδα.

Souris.